

Steffen Jacobsen
Vergelding

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

17 september

Het jaar Makkah 1434

Nabil had zijn moeder duidelijk gezien, alsof ze bij hen in de kamer zat, de kamer van iemand die hij niet kende. Hij had haar gesmeekt hem te vergeven, voor dat wat hij moest doen, maar ze had geroepen dat hij aan de barmhartigheid van mensen moest denken en het huis van de oorlog niet moest betreden. Er waren genoeg mensen gestorven.

Zijn besluitvaardigheid wankelde onder de woorden-vloed van zijn moeder, tot Fadr hem wakker schudde.

‘Met wie praat je?’ vroeg hij.

Om zijn hazenlip te verbergen, die nooit goed was gesloten, droeg zijn vriend een dun snorretje.

‘Met niemand,’ antwoordde Nabil.

Zijn moeder was slechts verbeelding. Hij had de afgelopen weken amper iets gegeten en ze hadden hem verteld dat hallucinaties heel gewoon waren. Hij had zelf de lichamen van zijn ouders en zusjes Basimah en Farhah onder de brokken steen op de binnenplaats van hun huis vandaan gegraven, na een artillerieaanval die in Damascus de helft van de straat waar hij was opgegroeid had verwoest. Samen met imam Sufyan had hij hen gewassen, in doeken gewikkeld en het be-

grafenisgebed *salat al-janazah* uitgesproken.

Daarna had Nabil zich bij de milities aangesloten. Terwijl duizenden van zijn landgenoten werden gedood en miljoenen huis en haard verloren, bleven de EU, de NAVO en de VS achter de rode lijn, het veto van de dood van de Veiligheidsraad van de VN. Olie, aardgas, rubberlaarzen en Poetins ego waren belangrijker dan Syrische levens – Nabil haatte hen allemaal.

Met zijn vierentwintig jaar was Samir de oudste van het drietal dat verbleef in het appartement in de Kopenhagense wijk Nørrebro. Hij verliet de uitkijkpost bij het raam, knielde in het halfduister tussen Nabil en Fadr en keerde zijn handpalmen naar de hemel.

‘Nabil, reinig je ziel van alles wat onrein is. Vergeet de wereld en wat wij leven noemen, want de tijd tussen jou en het hemelse huwelijk is nog maar kort,’ zei hij. ‘*Subhan*’ *Allah*, ere zij God,’ mompelden Nabil en Fadr in koor.

Fadr legde iets in Nabils handen en vouwde toen de zwarte sjaal met gouden schrifttekens uit. Zweetdruppels vielen uit zijn kortgeknipte haar en vormden kleine vlekken op de stof.

‘*Al-uqab*, de adelaar,’ zei Fadr plechtig. ‘Saladins vlag. Mohamed al-Amir Atta had hem bij zich naar de torens in New York.’

‘Ik zal hem met eerbied dragen, *insha*’ *Allah*, als God het wil.’

Nabil vouwde de sjaal op.

‘Ik moet me wassen,’ zei hij.

De badkamer was vervuld van vrouwelijke geuren. Uit eerbied voor het huis en de gastvrijheid van de onbekende bewoner hadden ze in het appartement geen enkele lade of kast geopend. In de kamer stonden nauwelijks snuisterijen: een wereldatlas en een poster met een zwarte kat die absint dronk uit een hoog glas. Het enige wat erop wees dat de bewoner deel uitmaakte van het netwerk was de Koran op het nachtkastje, gebonden in rood leer dat door de aanraking door talloze handen zacht als het leer van een handschoen was geworden.

Toen ze arriveerden had er eten voor hen in de koelkast gestaan en de enige die het appartement had verlaten was Fadr. Hij had een paar keer sigaretten gekocht bij de kiosk aan de overkant van de straat.

Nabil waste zijn gezicht en droogde zich af met een handdoek waarin hij de geur van de bewoner rook. Hij deed het licht uit, opende het raam naar de binnenplaats en keek naar de oostelijke hemel boven het dak van het huis aan de overzijde.

‘*Aldebaran, alnath, alhena,*’ mompelde hij.

Hij had dezelfde hemel gezien vanaf het dek van het Poolse schip toen het door de Sont voer om hen naar dit kleine land te brengen. Toen de coaster voor anker was gegaan had Samir de kapitein een dikke bundel

eurobiljetten overhandigd; ze waren over de reling geklommen en in een donkergrijze rubberboot gestapt die in het rustige, zwarte water lag te wachten. Samir en Fadr hadden de boot naar de kust gepeddeld, begeleid door het flitsende licht van een zaklantaarn. Nabil zat achterin met de koffer met springstof en detonators tussen zijn knieën. De golven hadden de boot het strand op geschoven. Even later hadden ze de boot terug in het water geduwd en waren ze met hun spullen door het natte zand gelopen. Een gestalte was tussen de bomen tevoorschijn gekomen en had hen opgewacht.

Samir had een paar woorden met de onbekende gewisseld. Mogelijk hadden ze elkaar kort omhelsd voordat ze in ganzenmars de steile helling opliepen. De gedaante had een lenige, soepele pas en Nabil vermoedde dat het een vrouw was. Ze werden naar een witte bestelwagen op een verlaten parkeerplaats gebracht. Samir ging voorin zitten, terwijl de andere twee met hun koffers en rugzakken op de vloer van de laadruimte plaatsnamen.

In de woonkamer hoorde hij een mobiele telefoon overgaan en toen hij terugkwam keken Fadr en Samir hem ernstig aan. Fadr stopte de mobiel in zijn zak, Nabils benen konden hem nauwelijks nog dragen. ‘Wees sterk, *shaheed*,’ zei Samir, alsof hij beseftte hoe Nabil zich voelde. ‘Treur niet om degenen die gedood

worden in de naam van Allah, treur niet omdat ze zijn gestorven. Nee, ze leven als schaduwen onder ons, maar we zien ze niet.'

De mobiele telefoon trilde weer in Fadrs zak, en hij opende een nieuwe sms.

'De auto staat beneden,' zei hij.

Het was koud, in de laadruimte zaten de drie dicht opeen. Wanneer de bestelwagen een hoek om reed vielen ze tegen elkaar aan.

Samir pakte een thermosfles, draaide de dop eraf en rook aan de inhoud, voordat hij de fles doorgaf.

'Thee?'

Nabil schudde zijn hoofd. In het grijze ochtendlicht bestudeerde hij het witte, stervormige litteken op Samirs slaap, half verborgen onder het lange zwarte haar van zijn vriend. De Syriër raakte het af en toe aan, als hij gespannen was of diep in gedachten verzonken. Hij vertelde nooit hoe het was ontstaan. Een wonder, zei hij eenvoudig. Het leek op een schotwond, maar wie overleefde een schot door zijn slaap?

De jongens hadden elkaar drie maanden eerder in een trainingskamp in Iran leren kennen en Fadr en Samir waren voor Nabil bijna familie geworden. Het was gebruik dat een gelovige die als martelaar zou sterven, *as-shaheed*, een groet of een verklaring oplas voor een videocamera zodat de familie de opname aan vrienden

kon laten zien en deze op internet kon zetten. En ook al was deze missie een forse aanval op dit oorlogszuchtige en godslasterende landje, Nabil had zijn familie nu bij zich, zodat hij niets te zeggen had voor een camera.

Het had hem niet verbaasd dat hij werd uitverkoren. Vanaf zijn vroege jeugd was het voor hem vanzelfsprekend en natuurlijk geweest zich tot God te wenden. Sufyan, de imam, had hem na de burgeroorlog in zijn huis opgenomen en hem geïntroduceerd bij moefiti Ebrahim Safar Khan, hij had genetwerkt, getuigd en gezworen op Nabils vroomheid en geschiktheid.

Eindelijk stopte de bestelwagen, de handrem werd aangetrokken en de motor uitgezet. Het portier in de bestuurderscabine ging open en werd met een klap weer dichtgegooid. Vlugge voetstappen verwijderden zich – toen werd het stil.

De volgende uren dommelden ze wat, terwijl de wereld buiten steeds lichter werd. Ze hoorden stemmen in allerlei talen, haastige voetstappen, kinderen, fietsen die langsreden, de motoren van auto's en bussen, rammelende versnellingen en fluisterende banden. De thee verdreef de droogte in Nabils keel niet. Het ene moment bevroor hij, even later leek het wel alsof hij koorts had. Hij hield sloom de secondewijzer om Fadrs zonverbrande pols in de gaten, die snel, veel te snel, over de wijzerplaat ronddraaide.

Exact om halfelf kwamen de beide anderen overeind en Nabil begroef zijn gezicht in zijn handen. Een paar tellen keek hij strak naar de vloer in de bagageruimte, waarna hij op zijn hurken ging zitten en zijn armen naar voren strekte.

Het bomvest woog zo zwaar als de zondeval van de mens. De explosieven – vier rijen lange, rechthoekige blokken semtex – waren in canvaszakken op het borst- en rugpand genaaid. Het zwaarst waren de platte plastic zakken kogellagerkogels die met tape om de blokken waren vastgemaakt. Op het moment dat hij het vest liet exploderen zouden duizenden stalen kogels Nabils lichaam verlaten in een bolvormige dodelijke wolk. In de schoudertas zat nog meer springstof.

Samir bevestigde het vest met zware stalen kettingen en hangsloten om Nabils lichaam, zodat een heldhaftige controleur of politieagent die hem als verdacht zou beschouwen, het niet zou kunnen verwijderen zonder dat de lading afging. Ondertussen controleerde Fadr de detonators, batterijen en draden op Nabils rug.

Samir hielp hem daarna in een groot, licht windjack en trok de rits omhoog tot aan Nabils hals. Nabil zette met trillende handen een blauwe baseballcap op zijn hoofd. Zijn haar was kortgeknipt en hij had geen baard, hij droeg een paar oranje Nike-sneakers en een vale Levi-jeans. Hij zag eruit als duizenden andere jongemannen in Kopenhagen.

Ze omhelsden elkaar.

‘*Salam aleikum,*’ zeiden Samir en Fadr tegelijk.

‘*Aleikum salam.*’ Nabil beantwoordde de eeuwenoude groet.

‘Ik ben trots, en ik ben jaloers op je,’ zei Samir. ‘Als God het wil ben ik, of Fadr, volgende keer aan de beurt om het zwaard in de buik te steken van een of ander kruisvaardersland dat ons volk en onze broeders vermoordt.’

‘*Insha’Allah,*’ mompelde Nabil.

‘Heb je de kaart van het park?’ vroeg Fadr.

Nabil knikte en klopte even op de binnenzak van zijn windjack, maar hij had geen kaart nodig. Niemand zou het doel kunnen missen, je hoefde alleen maar even je hoofd in je nek te leggen.

Nabil stapte uit en draaide zich om naar de beide anderen.

‘De vrouw laat me binnen?’ vroeg hij.

Samir knikte.

‘*Ma’assalam, fi aman Allah,* ga met God,’ mompelde hij. ‘De vrouw zal er zijn. En wij zullen er zijn. Je bent niet alleen.’

Nabil rechtte zijn rug en liep vlug weg, zijn ogen strak op de straatstenen gericht. Het was nu gemakkelijk. Het zou snel voorbij zijn, en het was net alsof hij zichzelf van een afstand, van bovenaf, schuin de brede, drukke weg zag oversteken in de richting van het oostelijke uiteinde van het pretpark.

Hij veegde zijn voorhoofd af met de mouw van het jack en trok de klep van de cap dieper over zijn ogen naar beneden toen hij een smalle traliepoort naderde. De zon stond hoog, het was een warme, heldere dag, maar in de schaduw onder de bomen was het donker en koel. Nabil zag de vrouwengestalte achter de omheining en hoorde het klikken van een slot. Hij schoot vlug naar binnen en stond in een smalle doorgang tussen een restaurant en een speelhal, uit het zicht van de bewakingscamera's in het park. Hij voelde zich leeg en misselijk van de etensgeur uit het restaurant, vliegen gonsden boven de afvalcontainers. Maar de vrouw rook fris. Hij schatte haar op ongeveer zijn eigen leeftijd. Ze droeg een witte blouse met korte mouwen en een zwarte broek en had een lang wit schort rond haar slanke taille geknoopt. Boven haar linkerborst was met groen de naam van het restaurant geborduurd. Ze droeg geen sieraden en geen hoofddoek. Haar haar was in een knot in haar nek vastgezet met twee gekruiste gele potloden. Nabil voelde zich een beetje beschaamd tegenover haar, maar begreep dat het niet anders kon. Misschien maakte ze deel uit van het netwerk, misschien niet, maar ze had gedaan wat ze moest doen: de deur naar het paradijs voor hem openen. Hij vroeg zich af of zij het was die hen bij de kust had opgehaald, of ze de afgelopen dagen in háár appartement waren geweest en of zij hen hierheen had gereden.